

Arrest

nr. 321 215 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 februari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 augustus 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2024 werd ingediend door:

Naam: M. (...)
Voorna(a)m(en): Y. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1958
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Spaanse dochter, de genaamde M. M. E.K. (...) (NN. xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient betrokkene afhankelijk te zijn van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de komst naar België. Betrokkene vroeg reeds eerder op 27.05.2021 gezinshereniging aan met haar Spaanse dochter. Deze werd op 10.11.2021 geweigerd omdat de aanvraag niet vervolledigd werd. Of betrokkene daaropvolgend België terug verlaten heeft tot aan haar tweede aanvraag gezinshereniging op 22.06.2023 (geweigerd op 13.12.2023) werd niet aangetoond. Niettemin merken we op dat haar huidig Marokkaans paspoort met nr. xxxxxxxx op 14.03.2023 werd afgeleverd op een Marokkaans Consulaat te Spanje, evenals haar Spaanse verblijfsvergunning als langdurig ingezetene dewelke op 18.05.2023 werd afgeleverd in Spanje. Dit zijn indicaties dat zij in die periode niet langer in België verbleef.

Ter staving van het ten laste zijn van de referentiepersoon werden bij huidige aanvraag volgende documenten overgemaakt:

- negatief attest van uitkeringsgerechtigde dd. 28.12.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene niet is opgenomen als uitkeringsgerechtigde in het systeem van de Sociale Zekerheid, noch in dat van andere overheidsuitkeringen. Zij is evenmin opgenomen als gerechtigde voor welke economische uitkering ook van het Register van Sociale Overheidsuitkeringen.
- Telematisch kadastraal attests dd. 28.12.2023 waaruit blijkt dat betrokkene niet ingeschreven staat als kadastrale houder van enig vastgoed in Spanje (met uitzondering van Baskenland en Navarra).
- Attest van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie dd. 04.04.2024 waaruit blijkt dat betrokkene uitgeschreven staat in het algemeen stelsel van gezondheidszorg hulpbehoevenden (datum van situatie 30.09.2013).
- Collectieve attesten van Historisch Belang van de gemeente Lluçmajor. Met deze attesten wordt een overzicht gegeven van de inschrijvingen in het bevolkingsregister van zowel betrokkene als referentiepersoon en de bijhorende verblijfplaats.
- Van 15.03.2023 tot 22.03.2024 staat betrokkene ingeschreven op adres C/S. B. (...) Referentiepersoon staat op dit adres ingeschreven van 25.01.2023 (inschrijving verhuizing buitenland) tot 22.03.2024.
- Van 11.07.2019 tot 17.02.2021 staat betrokkene ingeschreven op adres C/S B. (...) Referentiepersoon staat op dit adres ingeschreven van 18.06.2015 – 28.02.2022
- Van 5.07.2011 tot 29.11.2012 staat betrokkene ingeschreven op adres C/G. (...). Referentiepersoon staat op dit adres ingeschreven van 17.03.2011 tot 21.11.2012
- Van 7.06.2010 tot 5.07.2011 staat betrokkene ingeschreven op adres C/T. (...). Referentiepersoon staat op dit adres ingeschreven van 7.06.2010 tot 17.03.2011
- Van 11.01.2005 tot 23.02.2007 staat betrokkene ingeschreven op adres C/B. (...) Referentiepersoon staat op dit adres ingeschreven van 11.01.2005 tot 12.06.2007
- inschrijving van persoon ten laste van een gerechtigde op geneeskundige verzorging – verklaring op erewoord in verband met de inkomsten. Dit betreft een inschrijving bij een Belgisch ziekenfonds in het kader van de ziektekostenverzekering. Datum van inschrijving 1.06.2023, verklaart geen inkomsten te hebben.
- bewijzen van overmaken van de huur van referentiepersoon in augustus en oktober 2023
- Bewijzen van betalingen De Watergroep door referentiepersoon dd. 24.10.2023, 31.07.2023
- bewijs van betalingen Lampiris door referentiepersoon dd. 31.10.2023, 12.06.2023, 30.06.2023, 1.08.2023
- huurovereenkomst voor woning op naam van referentiepersoon, aanvang op 15.02.2021
- aankoopbewijs van aankoop van een bril op naam van betrokkene bij Optiek Pieters in Kortrijk dd.31.05.2022
- aankoopbewijs van apotheek Sintobin te Kortrijk op 30.06.2023 op naam van betrokkene

- een brief van Centre Hospitalier de Mouscron dd. 22.08.2023 gericht aan betrokkene met een bewijsstuk van verstrekte zorg

Van 27.05.2021 tot 10.11.2021 verbleef betrokkene in België en stond zij in het rijksregister ingeschreven. Daarna is zij wellicht in België gebleven, gezien het aankoopbewijs van een bril bij een optiker in Kortrijk op 31.05.2022. Nadien is zij wellicht voor een bepaalde periode terug naar Spanje gegaan, gezien de afgifte van haar paspoort en verblijfsvergunning als langdurig ingezetene op respectievelijk 14.03.2023 en 18.05.2023. Sinds 22.06.2023 tot heden verblijft betrokkene opnieuw onafgebroken in België (met uitzondering van de periode 7.09.2023 tot 23.09.2023 waarin zij blijkens de stempels in haar paspoort een korte periode in Marokko was).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten is het redelijk te besluiten dat mevrouw voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje heeft verbleven als langdurig ingezetene. De afhankelijkheidsrelatie dient bijgevolg van in Spanje te worden aangetoond.

Ter staving van haar onvermogen in Spanje legt betrokkene enerzijds een attest voor dat zij op datum van 28.12.2023 geen vastgoed in Spanje heeft en anderzijds een attest dat zij geen overheidsuitkeringen ontvangt. Het attest van het kadastrale register dateert van na betrokkenes vertrek uit Spanje; op datum van 28.12.2023 verbleef zij immers reeds enige tijd in België. Hierdoor kan de relevantie van het attest niet worden opgemerkt gezien het niet gaat over de periode waarin betrokkene nog werkelijk in Spanje verbleef. Niets sluit uit dat zij een eigendom van de hand deed, om nadien naar België te verhuizen. Ook het attest dat zij geen overheidsuitkeringen ontvangt, geeft slechts een beperkt zicht op haar vermeende financiële onvermogen. Overeenkomstig de geboorteakte van de referentiepersoon blijkt dat betrokkene gehuwd is met de vader van de referentiepersoon. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag in dat geval worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen, kan beschikken over de financiële middelen van haar echtgenoot, en niet ten laste is van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden.

Onafgezien daarvan werden geen enkele bewijzen toegevoegd waaruit blijkt dat ze tijdens haar verblijf in Spanje financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Nergens uit de voorgelegde documenten kan enige financiële en of materiële steun van referentiepersoon aan betrokkene in Spanje blijken. Wellicht voegt betrokkene ter staving hiervan de verblijfshistoriek van Spanje toe aan haar aanvraag, waaruit kan blijken dat zij tijdens bepaalde perioden op het zelfde adres als de referentiepersoon in Spanje was ingeschreven. Echter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres als de referentiepersoon ingeschreven was in Spanje (en thans ook in België), heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

De allerhande betalingen van de nutsvoorzieningen en de huur op naam van de referentiepersoon en de aankoopbewijzen van de apotheek en de bril doen hier geen afbreuk aan. Deze gaan immers allen over de situatie in België en hebben geen betrekking op de situatie in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine werd niet afdoend aangetoond.

Betrokkene voldoet daarom niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel in het verzoekschrift als volgt uiteen:

" 2.1. Eerste middel : schending van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Spaanse dochter, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekster effectief ten laste was van haar dochter op het ogenblik dat zij in Spanje verbleef.

Dat verzoekster nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Spanje onvermogen was en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter.

Zo heeft verzoekster collectieve attesten van Historisch Belang van de Spaanse gemeente waar zij verbleef voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoekster al van 2005 bij haar dochter verbleef (met enkele tussenpauzes). Uiteraard was verzoekster ten laste van haar dochter die haar onderhoudsplicht in natura voldeed.

Dit blijkt eens te meer uit het feit dat verzoekster meerdere documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ze niet uitkeringsgerechtigd was in Spanje, noch in de sociale zekerheid, noch in andere economische uitkeringsstelsels en zij geen eigendommen bezat in Spanje.

Dat verweerder desbetreffend opwerpt dat uit de geboorteakte van verzoekster blijkt dat zij gehuwd is en er mag worden aangenomen dat verzoekster bij eventueel gebrek aan eigen middelen, kan beschikken over de financiële middelen van haar echtgenoot, aangezien echtgenoten het aan elkaar verplicht zijn om elkaar te onderhouden.

Dat verweerder geenszins kan verwijzen naar de zogenaamde onderhoudsplicht van verzoeksters echtgenoot, zonder ook maar enig onderzoek te doen naar deze echtgenoot en meer bepaald of hij nog in leven is en wat desgevallend zijn financiële situatie is.

Verzoekster woont immers sinds 2005 bij haar dochter en uit de collectieve attesten van Historisch Belang blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet bij haar woonde. Dat het dan ook perfect mogelijk is dat de echtgenoot van verzoekster overleden is, verzoekster van hem gescheiden is of zij feitelijk gescheiden leven. Dat verzoekster mogelijks al jaren geen contact meer heeft met haar echtgenoot en/of deze zelf geen financiële middelen heeft en behoeftig is.

Dat het dan ook geenszins correct is te verwijzen naar de zgn. onderhoudsplicht van de echtgenoot van verzoekster, wanneer verweerder geen enkele informatie heeft betreffende deze echtgenoot en ook nooit gevraagd heeft informatie omtrent deze man voor te leggen.

Verweerder gaat dan ook uit van loutere speculatie zonder zich te steunen op (recente) informatie, wat geenszins kan beschouwd worden als een zorgvuldig handelen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om meer informatie te verschaffen betreffende haar echtgenoot alvorens ook maar enige uitspraak omtrent deze man te kunnen doen, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

2.1.2.

Dat verzoekster diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomsten in Spanje had en al evenmin onroerende goederen in Spanje bezat, zodat zij haar ten laste zijn genoegzaam heeft aangetoond.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde documenten dan ook aanvaard dient te worden.

Dat verzoekster bovendien ook nog bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar dochter de huur en nutsvoorzieningen betaalt, evenals andere vaste lasten en aankopen voor verzoekster.

Verzoekster was en is dan ook afhankelijk van de financiële steun van haar Spaanse dochter en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen.

Dat de door verweerder hiervoor weerhouden motivering al evenmin kan worden weerhouden, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

2.1.3.

Tenslotte verwijst verzoekster nog naar arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, geldt er dan ook geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet). Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van haar Spaanse dochter.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(..)”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 27 februari 2024 een gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van haar Spaanse dochter. Verzoekende partij dient aldus het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de descendent in functie van wie zij de gezinshereniging aanvraagt. Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Voormeld artikel vormt de omzetting in het Belgische recht van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, meer bepaald artikel 2, punt 2, d) van de richtlijn dat stelt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(..)

2) “familielid”:

(..)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

In casu betwist verzoekende partij niet dat zij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor haar komst naar België in Spanje verbleven heeft.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘*ten laste*’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘*ten laste*’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften

te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

Om als *‘ten laste’* te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze ondersteuning was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Hoewel wordt aanvaard dat het bewijs van de verbintenis van de burger van de Unie tot het onderhouden van zijn familielid met ieder passend middel kan geschieden, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband geoordeeld dat de toepasselijke bepalingen van het Europees recht moeten worden geïnterpreteerd als volgt: *“onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”*.

De Raad wijst ook op de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 2 juli 2009 waar de Commissie, wat betreft *“ten laste komende familieleden”* duidelijk stelt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). (..).” (eigen onderlijning).

Bijgevolg blijkt duidelijk dat verzoekende partij, om verblijfsrecht te genieten als ascendent van een Unieburger het bewijs moet leveren dat zij in het herkomstland of het land waarvan zij vandaan komt op het ogenblik dat zij verzoekt om gezinshereniging, ten laste is. *In casu* is dit voor de verzoekende partij Spanje aangezien dit haar meest recente verblijfplaats was voor de komst naar België.

Verzoekende partij dient aldus aan te tonen dat zij in Spanje ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar Spaanse dochter, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in Spanje niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar dochter.

2.8. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt vast dat

verzoekende partij wel een attest heeft voorgelegd inzake het feit dat zij geen vastgoed bezit in Spanje alsook een attest dat zij geen overheidsuitkeringen ontvangt maar wijst erop dat het attest over het niet bezitten van vastgoed niet de periode betreft waarin verzoekende partij nog in Spanje verbleef zodat het niet is uitgesloten dat zij voorafgaand haar eigendom van de hand deed om nadien naar België te verhuizen en dat het attest dat zij geen overheidsuitkeringen ontvangt ook maar een beperkt zicht geeft op haar vermeende financiële onvermogen waarbij de verwerende partij erop wijst dat blijkt dat verzoekende partij gehuwd is en aangenomen mag worden dat zij bij een eventueel gebrek aan eigen middelen kan beschikken over de financiële middelen van haar echtgenoot. De verwerende partij vervolgt verder dat, onafgezien van het feit dat verzoekende partij haar onvermogen niet aannemelijk heeft gemaakt, er hoe dan ook geen bewijzen worden voorgelegd dat zij tijdens haar verblijf in Spanje financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Het loutere gegeven dat verzoekende partij op hetzelfde adres was ingeschreven als de referentiepersoon heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Verder heeft de situatie in België geen betrekking op de situatie in het land van herkomst.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde stukken en meent dat daaruit zowel haar onvermogenheid als haar afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon blijkt.

2.10. De Raad kan de verwerende partij evenwel volgen dat, wat betreft het *“ten laste”* zijn verzoekende partij, met een loutere verblijfshistoriek waaruit blijkt dat verzoekende partij met de referentiepersoon gedurende verschillende periodes alsook enkele maanden voor haar komst naar België in Spanje heeft samengewoond niet aantoonde dat zij in Spanje ten laste was van de referentiepersoon. Een loutere samenwoning tussen volwassenen toont nog geen afhankelijkheidsband aan. Zo er werkelijk sprake is van het feit dat verzoekende partij in Spanje voor haar komst naar België aangewezen was op de ondersteuning door de referentiepersoon om in haar basisbehoeften aldaar te kunnen voorzien, dan mag redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij daarvan concrete stukken kan voorleggen, en niet louter een verblijfshistoriek. Temeer bovendien uit de verblijfshistoriek blijkt dat op het opgegeven adres nog andere volwassen personen woonachtig waren. Het blote betoog dat de referentiepersoon *“haar onderhoudsplicht in natura voldeed”* kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij in Spanje onvermogen zou zijn, hetgeen ook niet is aangetoond gelet op de bespreking *infra*, houdt ook geenszins in dat daarmee is aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in Spanje. Verzoekende partij kan immers op een andere wijze in haar basisbehoeften voorzien hebben. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij in Spanje ten laste was van de referentiepersoon, hetgeen zij met een loutere verblijfshistoriek en stukken waaruit volgens haar haar onvermogenheid blijkt, nalaat te doen.

2.11. Daarenboven acht de Raad de motivering inzake het ook niet aangetoond zijn van het onvermogen in Spanje evenmin kennelijk onredelijk. Zo betwist verzoekende partij vooreerst niet dat het kadastraal attest slechts betrekking heeft op de periode dat verzoekende partij Spanje al verlaten had en hieruit niet blijkt dat verzoekende partij voordien evenmin een eigendom had die zij nadien van de hand heeft gedaan met het oog op haar komst naar België. Verder blijkt inderdaad, zoals de verwerende partij motiveert, dat uit de geboorteakte van de referentiepersoon blijkt dat verzoekende partij sinds (...) februari 1981 gehuwd is met de vader van de referentiepersoon. Gelet op dit gegeven is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat niet blijkt dat verzoekende partij niet via haar echtgenoot in haar basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij houdt voor dat *“verweerder geenszins kan verwijzen naar de zogenaamde onderhoudsplicht van verzoeksters echtgenoot, zonder ook maar enig onderzoek te doen naar deze echtgenoot en meer bepaald of hij nog in leven is en wat desgevallend zijn financiële situatie is”* doch verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, toekomt als aanvrager van een recht op verblijf het bestuur alle stukken en elementen voor te leggen die zij nuttig acht en waarop het bestuur haar besluit kan vormen. Het komt verzoekende partij toe om in het kader van haar aanvraag aannemelijk te maken dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Wanneer zij stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij gehuwd is, dan is het geenszins kennelijk onredelijk noch speculatief dat de verwerende partij naar dit feit verwijst om het onvermogen van verzoekende partij in vraag te stellen. Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij betoogt dat de verwerende partij nog verder onderzoek had moeten doen naar de situatie met haar echtgenoot. Zo haar echtgenoot overleden is of zelf onvermogen is, wat verzoekende partij trouwens thans evenmin aantoonde, dan komt het haar toe het bestuur hiervan in het kader van haar aanvraag in te lichten. Verder, waar zij erop wijst dat uit de verblijfshistoriek blijkt dat haar echtgenoot niet bij haar inwoonde, doet zij evenmin afbreuk aan de gegeven motivering met betrekking tot haar huwelijks staat en dat gelet hierop, behoudens bewijs van het tegendeel, aangenomen mag worden dat zij via haar echtgenoot niet onvermogen is.

De Raad benadrukt verder nog dat hoe dan ook, zo verzoekende partij toch onvermogen zou zijn in Spanje, zij daarmee niet heeft aangetoond aldaar ten laste te zijn van de referentiepersoon (zie bespreking *supra*).

2.12. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar dochter in België voor haar de huur en nutsvoorzieningen alsook andere kosten betaalt, herhaalt de Raad dat verzoekende partij, om verblijfsrecht te genieten als ascendent van een Unieburger het bewijs moet leveren dat zij in het herkomstland of het land waarvan zij vandaan komt op het ogenblik dat zij verzoekt om gezinshereniging, ten laste is, *in casu* Spanje. Zoals de verwerende partij aldus correct motiveert: *“De allerhande betalingen van de nutsvoorzieningen en de huur op naam van de referentiepersoon en de aankoopbewijzen van de apotheek en de bril doen hier geen afbreuk aan. Deze gaan immers allen over de situatie in België en hebben geen betrekking op de situatie in het land van herkomst.”* zodat deze stukken de vereiste afhankelijkheidsband niet aantonen.

2.13. De Raad ziet voorts de relevantie niet in van het betoog in het verzoekschrift met betrekking tot het arrest *Chakroun* inzake het feit dat er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon geldt. De aanvraag wordt immers niet afgewezen omdat de referentiepersoon niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen zodat dit betoog *in casu* niet dienstig is.

2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de moeder van de Spaanse referentiepersoon en woont al sinds 2005 samen met haar dochter in Spanje. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de moeder is van de referentiepersoon, zij in Marokko steeds samenwoonde met haar dochter en sedert 2005 in Spanje, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoekster zowel in het land van oorsprong, als in het land van herkomst ten laste was en is van zijn dochter.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij zowel in Marokko als in Spanje met haar dochter heeft samengewoond, wijst de Raad erop dat, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontré l'existence d' éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar Spaanse dochter. Het loutere feit dat zij in het buitenland gedurende verschillende periodes met haar meerderjarige dochter heeft samengewoond doet hier geen afbreuk aan noch het loutere feit dat haar dochter omwille van de precare verblijfssituatie van verzoekende partij mogelijks bepaalde kosten op zich neemt. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij voor haar komst naar België aangewezen was op de steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar leven elders dan in België niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. De relatie die de verzoekende partij met haar Spaanse dochter onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar Spaanse dochter zodat er op dat vlak geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dat opzicht ligt dan ook niet voor.

Voor zover verzoekende partij voorts nog zou voorhouden dat zij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geenszins op concrete wijze aantoonst dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Dit alles nog naast de vaststelling dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.18. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel ook moet worden verworpen.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER